

quam totum; posse autem dici medium quo, seu rationem constituentem totam naturam assumptibilem. Hæ duæ opinione videntur in hoc convenire, quod assumptionem hanc ad humanitatem unicam et indivisibilem constitutere videntur; hac enim ratione existimant, per se primo esse terminatam ad humanitatem, et non ad partes ut ad medium quod. Sed, licet verum sit hanc unionem esse aliquo modo unam, ut fatetur etiam hic Cajetanus, art. 5, et constat, quia tam humanitas quam omnes partes ejus assumptæ sunt per modum unius, tamen imprimis illa unio non potest esse ita una, ut sit indivisibilis, sed composita, saltem ex partialibus modis unionis corporis et animæ; nam in corpore ille modus est materialis, in anima vero spiritualis; nam, cum modus sit aliquo modo idem realiter cum re quam modificat, illi accommodatur et proportionatur, et ita ex parte corporis recipit extensionem, diminutionem et augmentum, non vero ex parte animæ; necesse est ergo illas uniones esse saltem partialiter distinctas; igitur tota unio non est una, ut indivisibilis, sed ut composita. Rursus nec eo sensu potest dici indivisibilis, quia, licet composita sit, nihilominus est indissolubilis, ut non possint partiales uniones esse nisi in tota, ad quem modum dicitur cœlum indivisible. Constat enim hoc esse falsum ex Christi passione, in qua, dissoluta unione totali, manserunt uniones partiales in anima et carne, ut supra declaratum est. Item ostensum est animam prius natura fuisse unitam independenter ab unione cum corpore, et e converso; ergo fuit unita unione partiali et dissolubili ab unione animæ cum corpore; ergo sunt etiam illæ partiales uniones dissolubiles et separabiles inter se; non enim possunt partes naturæ esse disjunctorum substantialiter, tum etiam localiter, ut quando una erat in inferno, et altera in sepulcro, et quod tunc uniones hypostaticæ earum essent conjunctæ et componerent unam. Denique integra subsistentia hominis, licet una sit, ita tamen est composita ex partialibus subsistentiis animæ et corporis, ut, dissoluta unione earum inter se, permaneat partialis subsistentia in anima, et similiter in materia; ergo idem erit in partialibus unionibus ad hypostasim Verbi; nam, ut supra dixi, in hac unione servatur idem ordo, eademque proportio quæ in propria subsistentia servaretur. Si ergo Durandus et Scotus intelligent, unionem hanc esse unam indivi-

sibiliter aliquo ex predictis modis, eorum sententia satis improbata est. Si vero hoc non intendant, sed tantum assumptionem esse unam per compositionem, nullum inde sue sententiae fundamentum sumere possunt, ut ex dicendis patebit.

3. Tertia sententia esse potest, animam quidem esse prius natura assumptam quam humanitatem, quia prius existit quam tota humanitas; carnem vero esse posterius assumptam, quia solum existit per animam, atque supponit totam humanitatem constitutam, priusquam assumatur; ergo supponit etiam assumptionem totius humanitatis, et per illam assumitur, seu potius coassumitur. Supposita tamen distinctione supra posita de ordine intentionis et executionis, advertendum ulterius est, partes humanitatis, animam scilicet et corpus, duplamente intelligi posse Verbo unitas esse. Primo secundum se, seu secundum suas entitates, quatenus existere possunt, etiam si inter se unitæ non sint, quomodo manserunt unitæ in triduo; quem modum unionis habuerunt a principio, et toto tempore quo fuerunt inter se unitæ. Secundo modo intelligi possunt unite Verbo, non solum secundum se, sed etiam ut inter se unitæ sint; hic enim modus unionis aliquid addit priori, ut ex dicendis constabit.

4. Dico jam primo: ordine intentionis tota humanitas fuit prius natura assumpta quam partes, et eodem sensu potest dici medium, seu ratio partes assumendi. Ita D. Thomas, art. 5, et perspicuum est, quodque argumenta Scotti satis etiam convincunt; in hoc enim mysterio per se primo intentum fuit, ut Verbum fieret homo; ergo totius humanitatis assumptionem per se primo fuit intenta; partes vero ideo assumptæ sunt, quia ad componendam humanitatem sunt institutæ.

5. Ordine executionis partes secundum se toti humanitati præassumptæ. — Dico secundo: ordine executionis, tam anima quam caro secundum se, sunt prius natura assumptæ quam tota humanitas; et hoc sensu dici possunt medium ad assumendam humanitatem. Prior pars est aperta sententia D. Thomæ, art. 5, ad 1, quam Cajetan. ibi, et art. 1, defendit; et Richard., in 3, art. 2, q. 1; et Gabriel, q. 4, art. 2; Altisiod., 3 lib. Summæ, tract. 1, c. 1, q. 2; et suppositis quæ diximus in sect. 1 et 2, sequitur evidenter, quia anima et caro prius natura sumptæ sunt, quam fuerint inter se unitæ; ergo sunt prius natura assumptæ, quam sit constituta humanitas;

constitutur enim per ipsarum unionem inter se; ergo a fortiori sunt prius natura assumptæ secundum se, quam ipsa humanitas, quia necesse est humanitatem prius constituiri quam assumiri. Deinde de anima id peculiariter probari potest, quia in homine prius natura existit et subsistit, quam tota humanitas; et qui hoc principium non admittunt, vix possunt hanc sententiam defendere; et idem est suo modo, et servata proportione, de carne seu materia. Posterior pars conclusionis constat, quia ille modus loquendi, Humanitas est assumpta mediis partibus, seu (quod idem est) per animam et carnem, reperitur apud Augustinum, locis præcedenti sectione citatis; unde immerito a Durando supra negatur; et quamvis in sensu a Scoto explicato verus sit, quia hæ partes, quatenus constituant humanitatem, possunt dici ratio, seu medium quo assumptionis illius, tamen etiam hoc sensu vere dicuntur medium tertio modo supra explicato, scilicet, quia earum assumptione fuit quasi via ad assumendam totam humanitatem, in eodem instanti temporis, posterius tamen natura.

6. *Dupliciter partes assumptæ sunt, et secundum se, et prout unitæ.* — Dico tertio: per hanc unionem seu assumptionem non solum assumptæ sunt partes secundum se, sed etiam ut inter se unitæ, seu assumpta etiam est tota humanitas ut constans ex his partibus inter se unitis. Ad intelligendam et probandam hanc conclusionem, advertendum est, duobus modis intelligi posse assumptam esse totam humanitatem mediis partibus: primo, ut prius natura intelligentur assumptæ partes secundum se, ut explicuimus, deinde vero uniantur inter se illæ partes ad unam naturam componendam, et ex hoc præcise intelligentur quasi per accidens conjungi partiales uniones animæ et carnis ad Verbum, et tota humanitas ab illis ut sic denominetur assumpta, nullo intellecto alio modo unionis ad Verbum, quem dicendi modum aperte sequitur Altisiod., supra, et ex his quæ ordine temporis acciderunt, potest ita explicari: quando enim in morte Christi anima a corpore separata fuit, nulla unio ad Verbum videtur immutata, sed facta separatione partium inter se, mansit unio ad Verbum in ipsis partibus; e contrario vero, quando in resurrectione anima et corpus iterum conjuncta sunt, non videtur facta nova unio hypostatica, nec novus modus illius, sed tantum unio animæ et corporis, per quam factum est, ut

partiales uniones animæ et corporis simul sumptæ quasi componerent unam unionem hypostaticam, per quam tota humanitas dicitur assumpta. Exemplis etiam a natura sumptis id potest intelligi: in creata enim persona humana, subsistentia totius naturæ nihil aliud esse videtur quam partiales subsistentiæ animæ et corporis simul sumptæ, quæ non videntur aliter uniri, nisi per ipsam unionem animæ et corporis. Et similiter in toto integrali, subsistentia totius non est aliud quam subsistentiæ partium inter se unitarum; unde cum continuum dividitur, eadem subsistentia manet in partibus, divisa tamen, et quæ antea erat pars, fit totum, solum quia natura, quam terminat, est ab aliis disjuncta, et in se propriis terminis clausa. Denique hic modus potest ratione suaderi, quia illæ uniones partium inter se conjunctarum sufficient ad unionem totius; ergo superfluum est fingere aliam unionem totius, nam per hanc iterum deberent assumiri partes; cum enim totum non distinguatur a partibus simul sumptis, fieri non potest ut partes assumantur non assumpto toto, neque e converso. Nec vero dici potest, illas partiales uniones hypostaticas inter se uniri per aliam unionem hypostaticam, tum quia hoc modo posset infinitum procedi, si unio indigeret nova unionem; tum etiam quia unio hypostatica non unitur hypostaticæ, sed tantum est ratio qua aliud unitur.

7. Secundo modo intelligi potest, ita assumptam esse totam humanitatem mediis suis partibus, ut præter partiales uniones ipsarum partium secundum se, intelligatur assumptio terminari ad totam humanitatem, quatenus natura quedam est integra, includens partes, non utecumque, sed ut unitas inter se, et illam ut sic uniat Verbo speciali modo unionis, constante ex unionibus ipsarum partium, et aliquid præter illas addens, quod ad rationem integræ unionis hypostaticæ vere pertineat, scilicet proprium ac per se vinculum partium unionum inter se. Hic dicendi modus quibusdam novus et parum probabilis visus est. Sed certe novus non est: illum enim satis indicat Gabriel, in 3, dist. 4, q. 2, art. 3, dub. 2, ubi querit an sit una unio vel plures; et omissa priori responsione, in posteriori ait, juxta opinionem asserentem, quamcumque naturam substantialem esse assumptibilem, tot esse uniones realiter distinctas quot sunt unita; ponit vero exempla in unionibus animæ et carnis, non meminit autem unionis

totius humanitatis, nec tamen illam excludit. Supponendo autem humanitatem distinguia a partibus, et a collectione earum, idem necessario censeret Gabriel esse dicendum de unione totali. Idem plane sentit Cajetanus hic, art. 5, ubi respondeens Scoto ait: *Nec somniamus, Verbum dici hominem a partibus assumptis, et non totaliter terminata assumptione; et subdit, assumptionem tantum esse unam, progradientem a partibus ad totum.* Et respondens Durando ait, assumptionem esse unam, et unius compositi, non solum prout in se est unum, sed etiam secundum suas partes; sentit ergo non tantum ibi esse uniones partiales, sed etiam totalem terminatam ad totam humanitatem, ut totum quoddam est. In eadem sententia videtur esse Capreolus, in 3, d. 2, q. unica, concl. 2, dicens, *Filiū Dei non solum assumpsisse animam et carnem, sed etiam tertiam entitatem resultantem;* et in solut. ad 3 contra illam concl., id plane declarat, citans optimum locum Athanasii apud D. Thomam infra, q. 50, articulo tertio, ad 2. Expressius hoc docuit Capreol., in 2, d. 15, quest. 1, a. 3, ad argumenta secundo loco contra primam concl. inducta, § Ad aliud quod tangitur in illa confirmatione, ubi, ex sua et Hervæi sententia ait, quod, licet humanitas uniatur Verbo una unione principali quæ fundatur in tota natura ut sic, tamen præter illam est propria unio materiæ, quæ mansit in morte; et idem a fortiori diceret de anima. Non est itaque novus hic dicendi modus. Deinde existimo non esse parum probabilem, imo multo prolabiorem alio. Primo, quia alias non fuisse unita hypostaticē tota humanitas, ut est una natura; tum quia hæc humanitas distinguitur in re ipsa ab entitatibus suarum partium, collective etiam sumptis, ut per se constat, unde in triduo, utraque pars mansit unita Verbo, et non mansit unita humanitas; tum etiam quia, ex vi unionis animæ et corporis secundum se, non manet unita humanitas ut sic, nam potest manere tota illa unio, etiam si humanitas non maneat unita, ut prima sententia concedebat.

8. *Objectio.*— Dicetur fortasse, si humanitas existat in rerum natura, necessario manere unitam stante unione partium, et hoc satis esse. Sed contra, nam, licet maneat unita mediate seu remote, ratione partium, non tamen proxime et secundum se, prout in re ipsa est quid distinctum a partibus. Nec refert quod humanitas solum addit, praeter en-

tates partium, unionem earum inter se; quia hæc unio aliquid substantiale est, pertinens ad constitutionem totius humanæ naturæ; assumpta est autem proxime et immediate tota humana natura, et concomitante quidquid pertinet ad substantiam ejus; ergo non solum est facta unio in anima et corpore secundum se, sed etiam in humanitate ipsa, ut sic, et in partibus ejus, ut unitis.

9. *Responsio.*— *Licet partiales uniones uniantur, non sequitur processus in infinitum.*— Et confirmatur primo, quia in assumptione naturæ constantis ex forma omnino materiali, ut verbi gratia, in unione ad sanguinem, necesse est Verbum uniri formæ non secundum se, quia non est forma subsistens, sed ut unitæ materiæ, et cum ea unam naturam integrum componenti; ergo, quamvis in anima rationali, quia est forma subsistens, locum habeat unio ad ipsum secundum se, non tamen est illi negandus ille modus unionis, quem potest habere forma, ut conjuncta materiæ, cum non sit minus proprie forma ipsa quam reliquæ, nec sit tota humanitas, ut sic, minus proxime ac immediate assumpta quam esset quelibet alia natura. Denique confirmatur, quia in proprio supposito humano, sicut natura integra est una, ita habet unam subsistentiam, sive simplicem, sive compositam ex partialibus subsistentiis; ita tamen ut ipsa vere sit una saltem per compositionem; ergo in præsenti etiam mysterio, subsistentia Verbi fuit proxime unita toti naturæ, ut sic, unde fit consequens, in illa etiam natura esse speciem modum unionis, veluti integrum et completum, conjugentem in se incompletas uniones partium. Neque inde sequitur processus in infinitum, quia, licet unio inter duo extrema non conjugatur illis per aliam unionem, quia est modus illorum, et quia inde sequitur processus in infinitum, tamen partiales uniones bene possunt inter se uniri, addendo modum unionis, quia una non est modus alterius, sed sunt quasi distincta extrema alterius unionis, et ideo non proceditur in infinitum. Ex his ergo conclusio posita satis expli- cata est, satisque probata.

10. *Hypostatica unio completa, unica est.*— Neque contra conclusionem urgent quæ ad explicandum priorem modum afferebamus; nam omnia exempla ibi adducta potius credimus posse contrarium ostendere; non videatur enim verisimile, in Christi resurrectione non aliter fuisse unitam totam humanitatem et partes ejus Verbo, quam in triduo fuerint.

Et idem est in aliis. Ad rationem vero jam responsum est, totam naturam in re ipsa distinguui aliquo modo a partibus, et ideo speciali modo unionis indigere; declaratum est etiam quomodo partiales uniones uniri inter se possint sine processu in infinitum. Nec vero dicimus unam unionem uniri alteri hypostatice, sed inter se conjungi ad compendiadum unam unionem hypostaticam totius naturæ ad Verbum. Quocirea (quod supra etiam tactum est), quamvis ad explicandum ordinem naturæ servatum in hac unione distinguamus uniones partium, et totius naturæ, non tamen propterea dicendum est, esse plures uniones, sed unam perfectam et completam, quæ ordine executionis et naturæ ab incompletis inchoatur, et tandem complete consummatur et perficitur; necesse est enim unionem accommodari naturæ unitæ; unde sicut natura est una, apta ad complete subsistendum, constans tamen ex partibus, quæ incomplete subsistunt, ita unio in illa facta est una, proportione servata.

11. Sed urgei adhuc potest ratio quæ ex Scoto, loco citato, desumitur, quia vel per hanc assumptionem seu unionem totius humanitatis assumuntur etiam partes, scilicet, anima et corpus, vel non. Si primum dicatur, sequitur, aut has partes bis assumi et terminari a Verbo, quod est superfluum; vel alteram ex his unionibus confictam esse. Unde, cum in superioribus ostensum sit necessariam esse unionem singularum partium perse, alia totalis non erit necessaria præter aggregatum illarum partialium unionum, quæ in corpore et anima proxime secundum se fundantur. Si vero dicatur secundum, imprimis impossibile videtur intelligere, totum aliquod uniri alteri per aliquam unionem, si per eam non uniuntur partes ejus, cum totum vel a partibus non distinguatur, vel eas necessario includat; alias potuisset Deus efficere unionem hanc totalem cum humana natura, non assumendo partes ejus, quod est plane impossibile, et mente concipi non potest. Secundo sequitur, per hanc unionem, quam totalem appellamus, solum assumi unionem illam naturæ humanæ, quæ est inter animam et corpus; nam præter partes nihil superstest in tota humanitate, nisi hæc unio; consequens est plane falsum; ergo. Probatur minor, quia unio illa, cum tantum sit quidam substantialis modus, non est capax hypostaticæ unionis; nam hæc fit ad subsistendum, unde tantum fieri potest in substantiali natura, quæ

apta est ad subsistendum. Qua ratione in superioribus dicebamus, accidentia non posse hypostatice uniri; eadem autem est ratio de hoc modo substantiali, quia ille non est natura substantialis, sed modus ejus, et quasi adhaerens illi; unde non est capax subsistendi, et consequenter nec hypostatice unionis. Et confirmatur primo, quia in proprio supposito humano illa unio materiæ et formæ non subsistit, sed solum existit in natura subsistente; nam, cum sit quidam modus, non requirit aliam subsistentiam, nec fingi facile potest quomodo per novam subsistentiam terminetur; ergo in Christi humanitate illa unio animæ et corporis per se non unitur Verbo, quia unio succedit loco propriæ subsistentiæ; et ideo solum unitur, quod per propriam subsistentiam terminatur. Confirmatur secundo, quia alias etiam unio partium integralium corporis inter se haberet propriam unionem ad Verbum, quod videtur ridiculum, alias infinitæ multiplicarentur hypostaticæ uniones, sicut infinitæ sunt continuationes, seu uniones partium integralium corporis. Unde tandem confirmatur, nam, si unio non est assumptibilis, ut probatum est, et anima et corpus sufficienter assumuntur per suas partiales uniones, per illas assumitur sufficienter quidquid assumptibile est in humanitate, nam in illa nihil est substantiale præter animam et corpus et unionem; ergo per illas duas partiales uniones sufficienter assumitur humanitas; quia tunc sufficienter humanitas assumitur, quando, quidquid in ea assumptibile est, assumitur; ergo supervacanea est omnis alia totalis unio.

12. Respondetur, difficultatem hanc procedere, ac si diceremus, hanc unionem totalem totius humanitatis esse simplicem ac distinctam prorsus a partialibus unionibus animæ et corporis, quod est plane falsum, ut sufficienter convincitur primo arguento facto. Non ergo hoc dicimus, neque hoc modo cogitanda est hæc unio integra totius humanitatis, sed dicimus solas duas uniones partiales animæ et corporis, vel aggregatum eorum ut sic, non satis esse ut tota humanitas, quatenus est quædam integra natura substantialis, sit Verbo unita hypostatice; hoc enim convincit ratio supra facta, quam etiam Scotus tetigit, scilicet, quod per duas uniones partiales terminatas ad corpus et animam secundum se, non est unita humanitas ut sic, nec Verbum est homo; potest enim utraque illa partialis unio conservari, quin Verbum

sit homo, ut patet in triduo; est ergo necessaria aliqua unio totalis, qua per se primo assumatur humanitas, et ita illi conveniat, ut partibus disjunctis convenire non possit; atque hac ratione assumat Verbum non solum partes, sed etiam totum; nec solum partes, verbi gratia, animam secundum se, sed etiam ut informantem corpus, et corpus, ut vivificatum ab anima. Hæc autem unio totalis essentialiter includit uniones partiales animæ et corporis secundum se, solumque addit uniones earum inter se ad componendam unam subsistentiam totalem; ita ut, sicut humanitas tota essentialiter includit animam et corpus, et addit unionem eorum inter se, ita unio totius humanitatis, ut integra unio est, includit essentialiter partiales uniones animæ et corporis, et addit propriam unionem eorum inter se ad componendam unam totalem unionem; ita ut duæ illæ partiales uniones non dicantur inter se uniri solum per accidens et denominatione extrinseca, quia partes naturæ, quas afficiunt, uniuntur inter se; hæc enim revera non est unio nec compositionis integræ unionis, sicut non uniuntur inter se accidentia corporis et animæ, eo quod anima et corpus inter se uniantur; nec illa sola denominatio extrinseca sufficit ut tota humanitas ut sic maneat assumpta, ut argumenta facta probant. Uniuntur ergo illæ due hypostaticæ uniones per se ac proprie ad componendam unam, qua tota humanitas per se primo uniatur; hoc enim modo illæ partiales uniones hypostaticæ inter se uniri nihil repugnat; et alioqui necessarium est ad propriam et perfectam unionem totius humanitatis. Ex hac autem doctrina facile solvit argumentum factum; dicendum est enim, per hanc unionem totalem, secundum totum quod includit, uniri totam humanitatem, et consequenter animam et corpus; quia impossibile est uniri totum non unitis partibus, ut recte in argumento dicitur; quia hæc unio totalis includit uniones singularum partium; et ita non sequitur easdem partes bis assumi, quia illæ, si secundum se considerentur, non assumuntur per hanc unionem totalem, nisi quatenus includit partiales ex quibus componitur; si autem considerentur ut unitæ inter se, sic assumuntur, vel potius coassumuntur cum tota natura per unionem totalem, seu per partiales inter se unitas, et ita nihil est quod bis assumatur.

13. Quod autem tota humanitas, ut est quædam natura integra et totalis, assumpti-

bilis sit propria et adæquata assumptione, certissimum est, quia est natura substantialis, et maxime apta ad subsistendum. Demique illa est quæ maxime et per se primo assumpta est a Verbo; non est autem assumpta per uniones partiales, nec per solum aggregatum earum, ut ostensum est; ergo per integrum et totalem assumptionem. Hinc vero non sequitur, quod in secunda objectione inferebatur, unionem partium humanitatis assumi proprie, et ut quod, quia, licet humanitas non addat præter animam et corpus, nisi unionem eorum inter se, nihilominus non est ipsa unio, sed quædam natura integra ex partibus unitis resultans. Igitur ad summum inferri potest, unionem coassumi cum tota natura, aut assumi ut quo, quia est veluti ratio et medium necessarium ut tota natura assumptibilis sit, et aliquo modo concurrit ad illam substantialiter comprehendam; non vero est ipsa unio, per se considerata, et præcise sumpta, unibilis, et ideo non dicitur nec est assumptibilis ut quod. Et hoc posterius tantum probat ratio ibi facta; per eam vero non excluditur illud prius, quia non repugnat esse modum substantiali, et esse coassumptibilem prædicto modo. Nec est quoad hoc similis ratio de accidentibus, nam hæc omnino sunt extra rationem naturæ substantialis. Accommodatius exemplum esset de substantiali forma materiali, quæ secundum se proprie non est subsistens, et coassumi potest cum tota natura, ut illam constituit, informando materiam, quo modo assumpta est forma sanguinis, et tamen non potest dici proprie assumpta ut quod, cum non subsistat ut quod, sed dicetur assumpta ut quo, et coassumpta cum tota natura. Atque eodem modo respondendum est ad primam confirmationem, nam in proprio supposito unio formæ ad materiam non subsistit ut quod, nec terminatur propria partiali subsistentia, sed tota natura, prout ex materia et forma ac illa unione resultat, est quæ terminatur totali subsistentia, et quæ subsistit per illam; unio vero est medium seu conditio necessaria ad hanc terminacionem, et consubsistere in toto dici potest, sicut forma materialis; vel e contrario (et fortasse proprius) totum compositum dicetur subsistere in omnibus, et ex omnibus his. Quocirca potius hæc ratio potest in contrarium retorqueri, nam in propria et creata persona humana, subsistentiae partiales animæ et corporis non terminant totam humanitatem, nisi ut unitæ inter se, et componen-

tes unam subsistentiam, ut sic integra subsistentia corresponeat integræ naturæ, et subsistentiae partiales partibus naturæ, et unio partialium subsistentiarum unioni partium naturæ, ut latius in Metaphysica ostensum est. Simili ergo proportione, intelligendum est accidere in unione hypostatica, quæ propriam subsistentiam impedivit, et vicem ejus supplevit, ut sæpe dixi. Qualis autem sit hæc unio inter subsistentias partiales, et quomodo rationi subsistentiae non repugnet, in Metaphysica explicatur. Ad confirmationem respondetur, eodem modo proportionali loquendum esse de continuatione substantiali partium materiæ; et hoc potius exemplo confirmari, quæ hactenus diximus. Nam, certum est unionem corporis Christi ad Verbum extensam esse sicut corpus ipsum; nam unio unius partis non est unio alterius, et cum pars addebat illi corpori, ex parte ejus addebat pars unionis; est ergo illa unio extensa; ergo necessario debet esse continua, quia non potest esse divisa in omnem suam partem; sicut ergo in partibus corporis dantur propria continuativa, ita etiam in ipsa unione; pars ergo unionis correspondet parti corporis, et continuativum unionis continuativo corporis. At vero, sicut unio tota dicit habitudinem transcendentalem inter humanam naturam et Verbum, et est quasi nexus amborum, ita etiam unio totius corporis dicit proportionalem habitudinem inter totum corpus et Verbum, et pars illius corporis dicit habitudinem talis partis corporis ad Verbum, et continuativum ejusdem unionis dicit etiam habitudinem talis continuativi corporis ad idem Verbum, quia et tota unio, et omne id, ex quo componitur, dicit transcendentalem habitudinem ad eumdem terminum, ut continuativa sint proportionata partibus quæ continuantur, et omne id, quod est in humano corpore substantiali, et pertinet ad substantialiem compositionem et unitatem ejus, est immediate Verbo unitum, ut ex dictis quest. 5 constat. Neque ex hoc multiplicantur infinitæ hypostaticæ uniones, sed est una, quæ, hoc ipso quod materialis est et extensa, in infinitum dividi potest, et in ea designari possunt infinitæ partes in potentia, et infinita continuativa correspondentia continuativis partibus corporis. De quibus tamen eodem modo loquendum est, quo de unione animæ et corporis, quod, scilicet, non proprie assumuntur, sed coassumuntur, etc. Ad ultimam confirmationem, satis declaratum est, humanitatem, ut quædam natura integra est, esse maxime assumptibilem, et non sufficienter assumi per partiales uniones, sed per totalem ex illis compositam.

14. *Anima et caro, prout unitæ, media humanitate assumpta sunt.*— Dico quarto: licet anima et caro secundum se prius natura fuerint assumpta, tamen, ut inter se unitæ, fuerunt assumpta media humanitate, quæ per hanc unionem, ut perfectam et completam, fuit per se primo unita. Hæc conclusio facile constat ex dictis, et explicatur facile in resurrectione, in qua anima et caro secundum se præexistebant unitæ Verbo; cum primum vero conjunctæ sunt ad componendam unam naturam, tota illa natura est quæ manet unita Verbo, et id, quod intelligitur addi ut modulus unionis hypostaticæ, immediate intelligitur addi toti naturæ ut sic, quia illa est quæ in illo termino proxime unitur; ergo per illam uniuntur partes ut inter se copulatae; quin potius hoc modo partes assumuntur, vel potius coassumuntur eadem unione cum toto, ita ut totum ipsum sit quasi medium, secum necessario afferens unionem partium sub hac ratione, adeo ut non possint partes sub hac ratione manere unite ad Verbum, nisi tota natura maneat unita, sicut supra in natura omnino materiali explicatum est. Neque contra hanc vel alias conclusiones obstat fundamentum Durandi, tum quia, licet assumptio sit una, tamen non est omnino simplex, sed composita, et ex hac parte potest in ea intelligi quidam ordo naturæ; tum etiam quia, licet partes simul sumptæ, et prout inter se unitæ, non distinguantur a toto, tamen secundum se distinguuntur; et quælibet seorsum sumpta, etiam ut unita, distinguitur a toto, et hoc modo, etiam ex parte rei assumptæ, naturæ ordo atque ratio medii potest reperiri. Quod si fundamentum Durandi validum esset, fere eodem modo concluderet, nullum ordinem rationis, in re ipsa fundatum, esse admittendum. Semper enim, ut Paludanus recte objicit, habet locum illud dilemma, quia, vel comparatio fit inter totum et partes divisas, vel conjunctas. Priori modo non recte fit, quia partes, ut disseveræ, non sunt assumptæ. Posteriori autem modo non est perfectius totum quam partes. Quod si dicat totum esse perfectius singulis partibus, etiam ut unitis, idem dicere posset de prioritate naturæ in ordine ad assumptionem. Sine causa ergo recessit Durandus a communis modo loquendi, non solum Theologorum,